

Thomas
Enger

Johana
Gustawsson

MĚSTEČKO
SON

Kari Voss pátrá I

Přeložil Martin Urban

Thomas Enger, Johana Gustawsson

MĚSTEČKO SON

Z anglického originálu *SON – A Kari Voss Novel*,
vydaného nakladatelstvím Orenda Books v Londýně roku 2025,
přeložil Martin Urban.

Grafickou úpravu navrhla a sazbu provedla Daniela Danielová.

Odpovědný redaktor Miloš Urban.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Korektury Kamila Drahoňovská.

Vydalo nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz, roku 2026 jako svou 6018. publikaci.

Vytiskla tiskárna Protisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4916-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském
internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

„Paměť funguje jako stránka na Wikipedii: můžete do ní
vstoupit a změnit ji. A stejně tak ji můžou změnit i ostatní.“

*Dr. Elizabeth Loftus, profesorka psychologie
a odbornice na paměť*

•

*Věnováno Karen,
jediné a jedinečné paní Orendě*

1

Můj syn se pohřešuje.

Můj chlapeček, moje kořeny, moje nebe.

Stojím na terase a dívám se na mraky – na východě se halí do růžové barvy, na západě do oranžové, jako by se nemohly dohodnout, co si vezmou na sebe. Dnes večer si slunce dává se zapadáním na čas, ale ve vzduchu už je patrná svěžest noci.

Zachvěju se. Utáhnu kolem sebe propínací svetr. Netřesu se zimou, ale strachy, a ten strach mi vězí v krku a stahuje žaludek.

Když jsem dnes ráno otevřela oči, říkala jsem si, jestli se předpovídané letní počasí nezmění v takový ten zrádný norský červnový den, kdy sluneční paprsky dokážou zahřát akorát tak u srdce. Myslela jsem na všechny ty děti, které odpoledne přijdou na oslavu u bazénu na počest narozenin mého syna. Myslela jsem na všechno to ovoce, které bude nutné nakrájet a ponořit do čokoládové fontány; na stroj na cukrovou vatu, který je potřeba vyzkoušet; na několikapatrový dort uložený ve vinném sklípku, už hotový, ale nepříliš stabilní. Na chvíli jsem zavřela oči, vybavila si blednoucí vzpomínku na úsměv svého zesnulého muže a představovala si, jak bychom dnes dopoledne oslavovali synovy deváté narozeniny společně.

Zarachotí francouzské okno vedoucí na terasu.

Otočím se. Ve dveřích stojí můj otec, tělo a rysy ztuhlé úzkostí. Očividně stále nejsou k dispozici žádné informace.

„Je tu Ramona,“ prohodí.

Zajdu dovnitř, a když za sebou zavřu francouzské okno, ihned mě začne dusit zatuchlý vzduch z kuchyně. Špinavé

sklenice spolu s horami talířů od čokolády a růžové polevy se tísni na pracovní desce jako pozůstatky života, který pominul.

Vetlova narozeninová oslava u bazénu měla velký úspěch. Já i otec jsme pobíhali sem a tam jako bezhlavá kuřata a byli jsme možná stejně tak šťastní jako přítomné děti, které komunikovaly výhradně formou radostného křiku a výbuchů smíchu, když hrály jednu hru za druhou, přičemž ústředními rekvizitami veškerých jejich dobrodružství byly bójky ve tvaru obřích donutů a stříkácí pistole. Vetle jako obvykle utvořil partu s Evou, Heddou a Jesperem – tedy „Fantasticou čtyřku“, jak jsme je my rodiče pojmenovali – protože naše děti se staly nerozlučnými kamarády už od nástupu do školky.

Ke konci odpoledne se shromáždily v obývacím pokoji, kde Vetle požádal mého otce neboli „dědu, šéfa policajtů“, aby dětem ukázal služební odznak a vyprávěl své nejnapínavější zážitky. Vykulená mláďátka mému tátovi doslova visela na rtech, když jim vykládal o nervy drásajících automobilových honičkách a dramatických zatýkáních.

„Ale ty tedy říkáš... že jsi to byl ty, kdo jim nasadil pouta?“ vyzvídala Hedda, jednou rukou držela kolem krku Vetla, druhou Evu, Jesper seděl na pohovce vedle mě, což dělával často.

„Ano, někdy jsem to byl já.“

„Tý jo,“ řekla Eva s úsměvem, zatímco Jesper se nadšeně chechtal a plácal Vetla po zádech, jako by to byl on, kdy ty zločince pozatýkal. Říkala jsem si, který z nich je pyšnější – jestli můj otec, nebo můj syn.

Když v sedm večer přijel William Bülow vyzvednout Heddu a Evu, aby je odvezl do centra na premiéru jakéhosi filmu s hvězdným obsazením, Fantastická čtyřka se od sebe nemohla stále odtrhnout; momentálně hrála fotbal.

„Ty ještě žiješ?“ dobíral si mě William. „Přes dvacet rošťáků napumpovaných cukrem, co vříská na zahradě. Oficiálně přiznávám, že žasnu.“

„Děkuju,“ odpověděla jsem s úsměvem.

„Musíš být vyčerpaná.“

„Ani ne, jsem v pohodě.“

Zasmál se. „Člověk by řekl, že světová špička v oboru odhalování lží bude lepší lhářka.“

„Nejsi první, kdo to říká.“

Oba jsme se tomu zasmáli.

„Kari?“

Otcův hlas.

Zamrkám.

Jak stále stojím před špinavým nádobím, vrací se mi úryvky z toho dne, hlavou mi běží videoklipy. Ale s každým dalším přehráním jsou zkreslenější, takže jediné moje vzpomínky na dnešek budou tyhle přehodnocené a libovolně přeorganizované obrazy, přebarvené a pokroucené.

„Pojď.“

Jak za ním jdu chodbou, otec se otočí a krátce na mě pohlédne, pak kráčí autoritativně dál. Nic na tom nemění to, že mi už dávno bylo čtyřicet – pořád jsem jeho dcera a on moje opora. Po smrti Vetlova otce se pro mě můj táta stal životně důležitou osobou i záchrannou sítí, protože jsem si díky němu nemusela vybírat mezi synem a kariérou. Historie se opakovala: já vyrůstala bez matky, můj syn procházel životem bez otce. Ale pro Vetla byla absence otce pouhou abstraktní skutečností, pojem „táta“ pro něj byl jen představou. O všechno se postaral „děda, šéf policajtů“.

Policejní superintendent Ramona Norum je zabraná do hovoru s nějakým policistou v uniformě, když vtom si mě všimne. Když strážník rychlým příkyvováním přijme pokyny, Ramona přejde k nám.

Prvně jsem se s ní setkala před osmi lety. Kontaktovala jsem ji po zhlédnutí jednoho interview v televizi, ve kterém jistý obhájce po dotazu na vinu nebo nevinu svého klienta očividně lhal, až se mu od úst prášilo. Poté, co se ukázalo, že jsem měla pravdu, mezi námi vzniklo vřelé přátelství, které se rozšířilo i na Ramoninu rodinu – Linneu a jejich dva páry dvojčat.

Ramona mě mateřsky obejmě. Ani si neumím představit tu bolest, jakou prožívá – bolest matky, která o téhle noční můře přemýšlí, a stejně jako každý rodič je jistě ráda, že se týká mě, a ne jí – přímo to z onoho objetí cítím.

Vyprostím se, protože velmi dobře vím, že pokud bych ve větším objetí uvízla, zhroutila bych se.

Když William odvezl Heddu a Evu, Vetle se mě zeptal, jestli může jít k Jesperovi.

„Teď?“ Koukla jsem na hodinky. Bylo skoro půl osmé.

„Prosíím!“ Poskakoval přede mnou, držel mě za svetr, oči se mu leskly očekáváním.

Bylo mi jasné, o co jde: Jesper ho pozval k sobě domů, aby si zahráli *Fortnite* nebo bůhví jakou počítačovou hru, kterou bych doma nikdy nestrpěla. Ale Jesperovi rodiče byli jiní. Zadívala jsem se na synka a přejela mu prstem po opocnění čele, abych z něj odstranila stébla trávy přilepená k souměrným rysům.

„Jen hodinu,“ řekla jsem a ihned toho zalitovala.

„Hodinu a půl,“ kontroval Vetle. „Cesta tam i zpátky chvílku trvá, mami, i když pojedu na kole. V devět jsem doma. Slibuju.“

Když jsem se s úsměvem sehnula k polibku, ucítila jsem chlor a opalovací krém.

„Dobrá. Ani o vteřinu dýl.“

„Jupí!“

No a s tím Vetle a Jesper odjeli, jako tolikrát předtím. Když mi Vetle potom od kamaráda volal, že bezpečně dorazili, poslala jsem otce domů a trochu se věnovala práci; úklid kuchyně a zahrady jsem odložila.

Těšila jsem se, až se Vetle vrátí.

Přestože už bude trochu pozdě, chtěla jsem pustit další díl seriálu, na který spolu koukáme. Nakonec bude přece jen mít narozeniny ještě pár hodin.

12

Pro syna nebývá neobvyklé, že se trochu opozdí, ale když se nevracel ani ve čtvrt na deset, zavolala jsem Anitě Bach-Hansen, Jesperově matce. Řekla mi, že Jesper doprovodil Vetla do půli cesty jako obvykle, ale že už je dobrých dvacet minut zpátky doma. Srdce se mi sevřelo úzkostí, což mě okamžitě paralyzovalo.

Potom jsem zavolala tátovi, který trval na tom, že nejspíš existuje naprosto rozumný důvod pro to, aby Vetle ještě nedorazil. Děti někdy přestanou mít pojem o čase nebo ztratí orientaci.

Stává se to běžně. Říkal, že i kdybychom volali policii, s vysláním pátrací čtyry by stejně počkala. Jenže tentokrát je to jiné, řekla jsem tátovi. Cítila jsem to. Vetle věděl, jak je důležité, aby přišel včas, a lesní cesty a stezky na poloostrově Bygdøy znal jako svoje boty. Přesto otec říkal, ať zůstanu doma, ale ať u sebe mám pořád mobil pro případ, že by se kluk vrátil. Nepřela jsem se s ním: otec nakonec víc než půlku svého života strávil u policie. Jenže každá buňka v těle na mě vřískala, ať se ihned vypravím syna hledat.

Bylo zvláštní, že v ten moment se mi vybavilo, jak se Vetle narodil. Porodní asistentka mi říkala, ať přestanu tlačit. Pupeční šňůra se Vetlovi omotala kolem krku a dusila ho, srdeční tep se mu nebezpečně zpomalil, a tak mě museli převézt na operační sál, kde mi provedli císařský řez. Celé tělo žadonilo, abych tlačila dál a syna porodila, ale asistentka naléhala, ať se v zájmu jeho záchrany přírodě vzepřu.

Utekla hodina a Vetle stále nikde. Až tehdy otec ustoupil a povolal kavalérii.

Což bylo před padesáti minutami.

„Podle Jespera se s Vetlem rozdělili u pláže Paradisbukta,“ říká Ramona. „Jesper jel rovnou domů. Prý venku nikoho číhat neviděl.“

Zadívám se na otce. Poprvé v životě vidím, jak se moje opora hroustí. Hrbí se a má defenzivní držení těla, asertivita je pryč. Srdce mi začne tlouct tak rychle, že nic jiného neslyším. Cítím Vetlovu vůni, jako bych mu přitiskla ke krku nos. Vnímám, jak mi nepoddajné pramínky jeho vlasů při česání kloužou mezi prsty. Vidím jeho smějící se oči, provokativní, milující, něžné.

Můj chlapec.

Můj drahý chlapeček.

„Jak už jsem vysvětlovala šéfovi...“ Ramona ode mě odvrátí zrak a zahledí se na mého otce, svého nadřízeného. „Mluvíme s každým, na koho v lese natrefíme, ale v tuhle dobu takových moc není. Taky klepeme na dveře domů v okolí, jestli někdo neviděl něco neobvyklého. Povolala jsem všechny možné dostupné síly a pročesáváme les. Pátrání bude pokračovat i v noci. Jak víš, zalesněná oblast je docela velká, plná

cest a stezek. Máme ale štěstí, protože je pořád trochu světlo a ani není moc zima.“

Vrtím hlavou, abych odehnala děsivé obrazy malované strachem, z každého z nich se mi chce zvracet.

„Zareagovala jsi rychle,“ pokračuje Ramona. „Což je moc dobře. Nemohl se dostat daleko.“ Vezme mi ruce do svých. „Zkus si nedělat starosti, Kari,“ radí mi. „Najdeme ho. Toho tvého Vetla.“

2

Pár minut po půlnoci našli jeho kolo.

Leželo pod svahek ani ne metr od fjordu, přední ráfek do osmičky, shozený řetěz. Nenašli přilbu, ale na nedalekých ostrých kamenech objevili stopy krve, což naznačovalo, že někdo – nejspíš můj syn – měl nějakou nehodu. Vzorek krve nechají otestovat, aby zjistili případnou shodu.

Skutečnost, že se nehoda podle všeho stala tak blízko břehu, moje obavy ještě umocní. Ramona se mě snaží uklidňovat, že prý jsou v okolí stromy a větve, které by pádu do fjordu zabránily. Zabránit mé nastupující panice však Ramona nedokáže. Pokud Vetle nespádl do vody, tak kde tedy ksakru je?

Přesně v osm ráno mi zazvoní mobil. Dům překypuje aktivitou. Nad počítači a monitory se sklánějí neznámé tváře, naléhavý šepot vytváří na pozadí neustálý šum. Sedím na pohovce v obýváku, snažím se dýchat a odpoutat se od nastalé situace, abych zachovala klid. Ale nedaří se mi to. Ani za mák.

Displej mobilu říká „Neznámé číslo“.

14

V otcově a Ramonině výrazu vidím znepokojení. Vzduch, který jako by zhoustl, ztěžuje dýchání.

„Vezmi to,“ radí Ramona napjatým, ale vyrovnaným hlasem. „Mohl by to být starostlivý soused, který ti chce nabídnout pomoc. Nebo možná některý tvůj klient?“

Držím mobil v rozechvělých prstech a přejeďu palcem po displeji. „Haló?“ mi vyklouzne z úst jako opatrné zašeptání.

„Zapněte si kanál TV 2.“ Hlas na druhém konci linky zní, jako by patřil robotovi.

„Cože?“ Srdce mi mlátí tak, že ho cítím tepat až v krku. „Kdo je to?“

„Zapněte si kanál TV 2,“ zopakuje hlas. „Máme vašeho syna.“ Spojení utichne.

Celá zkoprnělá nejdřív civím na otce, pak na Ramonu.

„Slyšeli... slyšeli jste to?“ koktám.

Ramona se vteřinku mračí, pak luskne prsty, aby jí osazenstvo místnosti věnovalo pozornost. Policistovi stojícímu nejbliž dá rozkaz a ten zapne televizi. Chce, aby mu otec poradil, kde najde dotyčný kanál.

Obrazovka se zdá být větší než obvykle. Na kanálu TV 2 blondatá moderátorka v červeném sáčku zrovna končí jeden zpravodajský blok. Čeká, až režie přejde k dalšímu tématu.

Potom:

„Třicet osm tisíc mrtvých. A další budou přibývat. Směs strachu, naděje a chamtivosti vytvořila děsivý rekord.“

Srdce mi buší v uších. O jakých úmrtích to mluví?

Moderátorka zpravodajství pokračuje:

„Ve Středozemním moři utonulo víc lidí než kdykoli předtím. Nejméně třicet osm tisíc. To je téměř devadesát za týden, skoro třináct denně. Ty chatrné lodě neměly nikdy vyplout. Na jedné straně všehoschopní pašeráci, pro které život nemá cenu. Na druhé zoufalí lidé, kteří riskují vše...“

Nerozumím. Ten robotický hlas mi dokolečka zní v hlavě. Do krku mi stoupá žluč.

Máme vašeho syna.

Technici kolem mě se začnou vrtět. Vydávají se tiché rozkazy, do vzduchu se zvedají paže, ruce ukazují k něčemu, co nevidím. Otec stojí vedle konferenčního stolku a s rukama založenýma na prsou civí na televizi. Po krku a zádech mi stékají kapky potu. Cítím je i v podpaží. Ramona přidřepne přede mě a položí mi ruce na ramena.

Když začne komentátor mluvit o Josem Mourinhovi, opět se rozsvítí na mobilu displej.

Znovu „Neznámé číslo“.

Ramona na mě signalizuje, ať pár vteřin vyčkám, zatímco její technici spouští software na zaznamenání hovoru. Pak ukáže

zvednutý palec. Někdo ztiší zvuk televize. V místnosti se rozhostí nesnesitelné ticho zdůrazněné rytmem vyzvánění mobilu.

Ramona přijme hovor, já se k tomu nedokážu přimět. Nastaví hlasitý odposlech.

„Dobrý den, Kari.“ Opět ten samý robotický hlas.

Z úst mi vyklouzne bezděčný sten.

„A dobrý den i všem ostatním.“

Podívám se na tátu, který pozorně naslouchá. Ať volá kdokoli, ví, že na místě už je policie, která mi monitoruje mobil.

Ztěžka polknu a nutím se, aby můj hlas zněl pevně. „Tady Kari Voss. Kde je můj syn?“

Ozve se rychlá reakce. „Přišel vám e-mail.“

Když spojení utichne, v uších mi zní jen ohlušující tlukot srdce.

Celá zkoprnělá lapám po dechu.

Tohle se neděje, opakuju si v duchu dokolečka. V mysli se mi točí malström pochyb. Tohle se přece nemůže dít.

„Máš v mobilu e-mailovou aplikaci?“ ptá se Ramona.

Dokážu přikývnout. Opět popadne můj telefon a listuje aplikacemi. Uběhne chvíle, pak Ramona řekne:

„Poslali ti video.“

Poodejde ode mě dál. Uvědomím si proč. Celé tělo se mi chvěje. Ramona mě chce ušetřit pro případ, že...

Zavřu oči a zkusím nedohlédnout konce zřetězených úvah.

Přijde ke mně táta a sevře mi paži jako do svěráku. Zavřu opět oči a vrtím hlavou, abych zaplašila obrazy, které jsou tak strašné, že se nedají pochopit.

„Dobrá zpráva,“ zvolá Ramona. „Vetle je v pořádku.“

Vrátí se ke mně, opět přidřepne, mobil opře o štos knížek na konferenčním stolku. Pustí video.

Škytnu při pohledu na syna, který sedí v nějakém obýváku – není možné určit, kde to je.

Žije.

Můj syn se hýbe.

Dýchá.

Dám si před ústa dlaň, abych potlačila výkřik. Na sobě má stejný fotbalový dres s natištěným jménem a číslem Zlatana

Ibrahimoviče, ve kterém slavil narozeniny. Na levé paži má velkou náplast. Na stole před ním stojí sklenice mléka.

Na stěně za ním je televize, ve které moderátorka zpravodajství kanálu TV 2 sděluje divákům, že při pokusu o přeplutí Středozevního moře přišlo o život třicet osm tisíc lidí.

„Panebože,“ řekne táta.

Video trvá šest vteřin.

Ramona ho přehraje čtyřikrát za sebou. Pátou přehrávku přeruší další příchozí hovor. Displej opět říká „Neznámé číslo“. Tentokrát přijmu hovor okamžitě, nečekám na Ramonin pokyn.

„Co chcete?“ utrhnu se pevným hlasem, který zocelil vztek.

„Pět milionů norských korun,“ odpoví robotický hlas. „Přijdou další pokyny.“

3

Uplynuly dva dny a to ticho mě dohání k šílenství.

Ramona vytáhla spis každého policejního případu z posledních více než osmi let, ve kterém jsem figurovala, a hledala osoby, které by na mě mohly zaútočit z pomsty nebo jiného důvodu, ale žádné potenciální podezřelé neobjevila. Otec coby šéf osloské policie by byl samozřejmě zřejmým cílem, pokud by s ním bezohlední kriminálníci chtěli srovnat účty, ale tihle lidé – nebo spíš tenhle člověk, chce peníze a z nějakého důvodu si jako oběti vybral mě, Vetla, nás.

Už jsou to dvě hodiny a sedmapadesát minut, co jsme poslali pět milionů norských korun na kryptoměnový účet přesně podle pokynů únosce. Musela jsem zatížit dům hypotékou a otci se podařilo vzít na svůj domov další půjčku. I za tak krátkou dobu jsme to zvládli.

Jenže od převodu peněz se nikdo neozval. Žádné hovory, žádné esemesky. Žádné e-maily. Nic.

Ramona je se svým týmem permanentně přilepená k obrazovkám. Nechci znát žádné podrobnosti o jejich počínání. „Sledování toku peněz“ mě nezajímá. Taky je mi jedno, kdo je ten chlap. Záleží mi jen na tom, aby se mi syn vrátil, a živý.

Čas se nesnesitelně pomalu vleče. Každá vteřina je jako korálek růžence, každá minuta jako modlitba.

A taky že jsem se modlit začala. K Bohu, ve kterého jsem nikdy nevěřila, ale který se s grácií zjevil v okamžiku, kdy mi unesli syna.

Brada mi padá na hrudník. Silou vůle držím otevřená víčka, abych odehnala děsivé představy, které se neustále vncucují mému vnitřnímu oku. Slyším tátu sedícího naproti mně u stolu, jak se vyděšeně ptá: „Jsi v pořádku?“ Párkrát přikývnu a zkouším ovládnout jedovaté myšlenky dřív, než prostoupí veškeré uvažování.

Najednou jeden z policistů vykřikne:

„Zase navázali kontakt. Máme souřadnice!“

„To... není daleko od obce Ytre Enebakk,“ říká Ramona s obličejem u monitoru. „Odsud je to něco přes půl hodiny cesty.“

„To místo je poblíž parkoviště,“ dodává policista a ukazuje na mapu. „V lese. Podle pokynů, které jsme dostali, na nás Vetle čeká v provizorním domku na stromě. Takové si děti staví pořád,“ dodá, když na něj vrhnu bezvýrazný pohled. „Já si je stavěl taky.“

„Dobrá,“ řekne Ramona. „Jedeme.“

4

Z nějakého důvodu sedím vzadu a oběma rukama se držím madla nad bočním okénkem, zatímco se řítíme ven z města.

Brzy opět uvidím svého syna.

Na nic jiného nedokážu myslet.

Potom spolu odjedeme domů, kde mu uvařím jeho nejoblíbenější jídlo, večer, až bude usínat, si pak lehnu vedle něj a budu ho hlídat, aby už mi ho nikdo nikdy nevzal. Zůstanu celou noc vzhůru a budu pozorovat, jak dýchá a jak se mu o něčem zdá.

Můj syn, říkám si pro sebe.

Moje dítě.

Jsem na cestě. Už jsme skoro tam. Jedu si pro tebe.

Nemám tušení, kde jsme ani jak dlouho jedeme, ale zčistajasna se ocitneme na úzké venkovské cestě lemované stromy. Navi-

gace Ramonu nabádá, aby odbočila doleva a zajela dál mezi stromy.

Pod pneumatikami křupou kamínky a větvičky. Po několika minutách dorazíme na parkoviště.

„Tady někde musí být pěšina,“ mumlá otec z místa spolujezdce. Dívá se na mobil, do kterého si uložil GPS souřadnice dodané únosci. „Támhle.“

Ramona zajede s autem až na vzdálený konec parkoviště. Zastavíme, vystoupíme a rozeběhneme se po pěšince, kterou můj otec objevil.

Sotva vnímám zem pod chodidly.

„Nemělo by to být daleko,“ říká otec.

Jsem jen o krok za ním, pohledem pátrám v lesním podrostu po stopách syna. „Vetle!“ volám. „Jsi tady? Kde jsi, Vetle?“

Žádná odpověď.

Pokračujeme dál. Nedokážu myslet na nic jiného, než že uslyším jeho hlas, pocítím pod prsty jeho kůži. Že se mi schoulí do náručí.

„Támhle!“ vykřikne táta a ukáže na jedli opodál.

Když zamžourám vzhůru, spatřím mezi tmavými větvemi pár prken. Ale Vetla nevidím. Možná že je spoutaný? Má roubík? Opět volám jeho jméno. A znovu. Mám stažený žaludek.

Bez odpovědi.

Proběhnu křovím a začnu lézt na strom, chytám se jedné větve po druhé, z toho ticha a absence jakéhokoli pohybu nad hlavou panikařím. Vytahuju se vzhůru, prsty škrábu po hrubé kůře a konečně jsem u domku v koruně stromu. To ticho je ohlušující.

A potom... vzduch protne zaječení.

Chvilku mi trvá, než si uvědomím, že jeho zdrojem jsem já.

Domek na stromě je prázdný.

Můj syn tam není.

5

O sedm let později

Účinek je okamžitý, ale zasáhne Evu Eek-Svendsen jinak, než jak si představovala nebo jak se možná obávala. Neodehrávají

se žádné náhlé nebo dramatické změny; stěny se nerozpouštějí, podlahy se pod nohama nemění v rosol. Barvy zůstávají stejné, Eva ani neprožívá žádné halucinogenní stavy. Nemizí do jiné dimenze, kde jsou všechny tvary, hlasy a zvuky nějakým způsobem pomíchané a zaměnitelné.

Právě takové to mělo být podle vyprávění kamarádů. Včetně Jespera. Všichni jí slibovali, že to bude úžasné, divoké, bláznivé. „Budeš litovat jen toho, žeš to nevyzkoušela dřív,“ říkali.

Jediný a celkem podstatný rozdíl je v tom, že Eva najednou všechno cítí a prožívá mnohem intenzivněji. Jako by někdo zvýšil hlasitost jejích smyslů na hodnotu sto. Nikdy předtím nebyla takhle šťastná. Chechtá se jedné věci, pak druhé. Každá laskomina nebo nápoj způsobí v ústech úplnou explozi. Život je přece tak krásný. Jak to, že na to doteď nepřišla?

Eva také pocituje hlubokou, vřelou lásku k rodičům a k Heddě. A dokonce i k Erikovi, jejímu bráchovi. Všichni jsou tak *milí*. Laskaví. Bože, jak ti jsou laskaví. Eva má nutkavou potřebu jim říct, jak moc je má ráda a váží si jich, jak je vděčná, že všichni jsou – každyčká z nich – součástí jejího života.

Možná by se měla omluvit za všechno, co za ty roky napovídala a provedla. Za nevděčné chování, za hrubá slova, která někdy pronesla, zejména na úkor bratra. Sáhne po mobilu, aby se omluvila ihned, ale nemůže ho najít. Nevadí. Zapiše si za uši, že musí rodičům poděkovat, že ji poprvé nechali přes víkend v jejich letním sídle. A že jí dovolili tam zítra uspořádat halloweenskou party. Bude to taková zábava!

20
Hlavou jí propluje myšlenka, která ji rozesmutní. Než si to stačí vůbec uvědomit, slzy tečou proudem. Jde o Samuela – záležitosti mezi nimi se opravdu zvrtly. Nemá mu poslat další zprávu? Říct mu, jak moc ho má ráda a jak se jí stýská, taky mu sdělit, na čem doopravdy záleží a že v širším kontextu jsou tu jen *oni* a nikdo jiný? Nemůžou na tamtu věc prostě zapomenout?

Možná je hrdý až moc, myslí si Eva. Až moc zklamaný. Možná že se to mezi nimi už nespraví.

„Proč brečíš?“ Hedda ztiší hi-fi věž a posune si ramínko tílka.

„Kvůli Samuelovi.“ Eva si otírá slzy z tváří a brady.